

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้สึกไม่แน่นอนในการเจ็บป่วยกับการเผชิญความเครียดในผู้ที่ได้รับบาดเจ็บทรวงอก โรงพยาบาลระดับตติยภูมิสังกัดกระทรวงสาธารณสุข 3 แห่ง ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ กลุ่มตัวอย่างจำนวน 126 คน เก็บรวบรวมข้อมูลระหว่างเดือนสิงหาคม ถึงเดือนธันวาคม 2551 ผลการวิจัยนำเสนอในรูปตารางประกอบคำบรรยายดังนี้ คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป ข้อมูลการบาดเจ็บและการรักษาของกลุ่มตัวอย่าง

ตอนที่ 2 ความรู้สึกไม่แน่นอนในการเจ็บป่วย และการเผชิญความเครียด

ตอนที่ 3 ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้สึกไม่แน่นอนในการเจ็บป่วยกับการเผชิญความเครียด

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป ข้อมูลการบาดเจ็บและการรักษาของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษานี้ เป็นผู้ป่วยที่ได้รับบาดเจ็บทรวงอก ในหอผู้ป่วยศัลยกรรมทั่วไปและศัลยกรรมอุบัติเหตุทั้งชายและหญิง จำนวนทั้งหมด 126 คน ข้อมูลทั่วไปประกอบด้วย

1. ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ จำนวนผู้ที่ได้รับบาดเจ็บทรวงอก เพศ อายุ ศาสนา สถานภาพ จำนวนปีของการศึกษา อาชีพ รายได้ต่อเดือน ความพอเพียง การจ่ายค่ารักษาพยาบาล โรคประจำตัว ประวัติการใช้ยาหรือสารเสพติด ผู้ดูแลเมื่อเข้ารับการรักษา การรับรู้ความรุนแรงของการบาดเจ็บ ความเชื่อมั่นในวิธีการรักษา ประสบการณ์เข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล วิเคราะห์และนำเสนอผลการวิเคราะห์โดยการหาค่าความถี่ ร้อยละ และค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ดังตารางที่ 5

ตารางที่ 5 จำนวน ร้อยละ ของข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง (n = 126)

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	89	70.6
หญิง	37	29.4
อายุ ($\bar{X} = 34.97$, $SD = 11.44$)		
< 30 ปี	61	48.4
30-39 ปี	20	15.9
40-49 ปี	25	19.8
50-59 ปี	16	12.7
≥ 60 ปี	4	3.2
ศาสนา		
พุทธ	121	96.0
คริสต์	3	2.4
อิสลาม	2	1.6
สถานภาพ		
โสด	55	43.7
คู่	63	50.0
หม้าย	5	4.0
หย่า	3	2.3
จำนวนปีของการศึกษา		
< 6 ปี	42	33.3
6 – 12 ปี	71	56.3
13 – 18 ปี	13	10.4

ตารางที่ 5 (ต่อ)

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน (คน)	ร้อยละ
อาชีพ		
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	42	33.4
ประกอบอาชีพส่วนตัว	29	23.0
- ค้าขาย	(12)	(9.5)
- เกษตรกรรม	(17)	(13.5)
รับจ้าง	55	43.6
รายได้ต่อเดือน		
น้อยกว่า 5,000 บาท	11	8.7
5,001-10,000 บาท	68	54.0
10,001 - 15,000 บาท	44	34.9
15,001 บาทขึ้นไป	3	2.4
ความพอเพียง		
ไม่พอเพียง	21	16.7
พอเพียงไม่เหลือเก็บ	62	49.2
พอเพียงเหลือเก็บ	43	34.1
การจ่ายค่ารักษาพยาบาล		
เบิกค่ารักษาได้ทั้งหมด	87	69.0
จ่ายเองบางส่วน (พรบ.)	36	28.6
ชำระค่ารักษาเองทั้งหมด	3	2.4
โรคประจำตัว		
ไม่มี	112	88.9
มี	14	11.1

ตารางที่ 5 (ต่อ)

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ประวัติการใช้ยาหรือสารเสพติด		
ไม่มี	60	47.6
มี	66	52.4
- สูบบุหรี่	(13)	(10.3)
- ดื่มสุรา	(16)	(12.7)
- สูบบุหรี่และดื่มสุรา	(37)	(29.4)
ผู้ดูแลเมื่อเข้ารับการรักษา		
ไม่มี	18	14.3
มี	108	85.7
- คู่สมรส	(63)	(50)
- บิดามารดา	(36)	(28.6)
- ญาติ พี่น้อง	(9)	(7.1)
การรับรู้ความรุนแรงของการบาดเจ็บ		
เล็กน้อย	8	6.3
ปานกลาง	44	34.9
มาก	74	58.7
ความเชื่อมั่นในวิธีการรักษา		
การแพทย์แผนปัจจุบัน	124	98.4
การแพทย์แผนไทย	1	0.8
ไสยศาสตร์	1	0.8
ประสบการณ์การเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล		
ไม่เคย	111	88.1
เคย (1-13 ครั้ง, $\bar{X} = 7$)	15	11.9

จากตารางที่ 5 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศชายคิดเป็นร้อยละ 70.6 มีอายุระหว่าง 20- 60 ปี อายุเฉลี่ย 34.97 ปี (SD = 11.44) โดยส่วนใหญ่อายุน้อยกว่า 30 ปี คิดเป็นร้อยละ 48.4 มีระดับการศึกษา อยู่ระหว่าง 6 – 12 ปี คิดเป็นร้อยละ 56.3 ประกอบอาชีพรับจ้าง

คิดเป็นร้อยละ 43.6 ราย มีได้ต่อเดือนอยู่ระหว่าง 5,001 – 10,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 54 สามารถเบิกค่ารักษาพยาบาลได้ทั้งหมด คิดเป็นร้อยละ 69.0 ไม่มีโรคประจำตัว คิดเป็นร้อยละ 88.9 มีผู้ดูแลเมื่อเข้ารับการรักษา คิดเป็นร้อยละ 85.7 การรับรู้ความรุนแรงของการบาดเจ็บอยู่ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 58.7 และกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่เคยมีประสบการณ์การรับการรักษาตัวในโรงพยาบาลคิดเป็นร้อยละ 88.1

2. ข้อมูลการบาดเจ็บและการรักษาของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ สาเหตุการบาดเจ็บ ระดับความรุนแรงของการบาดเจ็บ การบาดเจ็บร่วม การรับการรักษา วิเคราะห์และนำเสนอผลการวิเคราะห์โดยการหาค่าความถี่ ร้อยละ ดังตารางที่ 6

ตารางที่ 6 จำนวน ร้อยละ ของข้อมูลการบาดเจ็บของกลุ่มตัวอย่าง (n = 126)

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน (คน)	ร้อยละ
สาเหตุการบาดเจ็บ		
ชนิดจากแรงกระแทก (Blunt trauma)	100	79.4
ชนิดมีแผลทะลุ (Penetrating injury)	24	19.0
ชนิดจากแรงกระแทกและมีแผลทะลุ (Blunt & Penetrating)	2	1.6
ระดับความรุนแรงของการบาดเจ็บ		
ระดับความรุนแรงเล็กน้อย (Minor)	11	8.7
ระดับความรุนแรงปานกลาง (Moderate)	15	11.9
ระดับความรุนแรงมากแต่ไม่คุกคามต่อชีวิต (Serious not life threatening)	86	68.3
ระดับความรุนแรงมากคุกคามต่อชีวิต (Severe Life Threatening)	14	11.1

ตารางที่ 6 (ต่อ)

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน (คน)	ร้อยละ
การบาดเจ็บร่วม		
ไม่มี	69	54.7
มี	57	45.3
- แผลฟกช้ำที่ใบหน้า	(3)	(2.4)
- ข้อเท้าบวม	(1)	(0.8)
- แผลถลอกตามร่างกาย	(53)	(42.1)
การรักษาโดยการบำบัดด้วยออกซิเจนและการใส่ท่อระบายทรวงอก		
ได้รับ oxygen Canular & Mask	20	15.9
เครื่องช่วยหายใจ	1	0.8
การใส่ท่อระบายทรวงอก	98	77.8
- 1 ด้าน	(93)	(73.8)
- 2 ด้าน	(5)	(4.0)
ท่อระบายทรวงอก และ เครื่องช่วยหายใจ	7	5.5

จากตารางที่ 6 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ได้รับบาดเจ็บโดยมีสาเหตุจากแรงกระแทก (Blunt Trauma) คิดเป็นร้อยละ 79.4 มีระดับความรุนแรงมากแต่ไม่คุกคามต่อชีวิต (Serious Not Life Threatening) คิดเป็นร้อยละ 68.3 ไม่มีการบาดเจ็บร่วม คิดเป็นร้อยละ 54.7 และได้รับการรักษาโดยการใส่ท่อระบายทรวงอก คิดเป็นร้อยละ 77.8

ตอนที่ 2 ความรู้สึกไม่แน่นอนในการเจ็บป่วย และการเผชิญความเครียด

1. ระดับความรู้สึกไม่แน่นอนในการเจ็บป่วยโดยรวมและรายด้าน วิเคราะห์และนำเสนอผลการวิเคราะห์ โดยหา ค่าพิสัย ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ดังตารางที่ 7 - 8

ตารางที่ 7 ค่าพิสัย ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของความรู้สึกไม่แน่นอนในการเจ็บป่วย จำแนกเป็นรายด้านและโดยรวม (n = 126)

ความรู้สึกไม่แน่นอนในการเจ็บป่วย	พิสัยที่เป็นไปได้ ของ แบบสอบถาม	พิสัยที่เป็น จริงของกลุ่ม ตัวอย่าง	ค่าเฉลี่ย	ค่า เบี่ยงเบน มาตรฐาน	ระดับ
1. ด้านความคลุมเครือเกี่ยวกับความเจ็บป่วย	14 - 70	32 - 61	46.14	6.03	ปานกลาง
2. ด้านความซับซ้อนของการรักษา และระบบ บริการ	7 - 35	13 - 25	18.65	2.53	ปานกลาง
3. ด้านการขาดข้อมูลเกี่ยวกับการ วินิจฉัยโรค และความรุนแรงของความเจ็บป่วย	7 - 35	12 - 28	21.18	3.82	ปานกลาง
4. ด้านการ ไม่สามารถทำนายถึงระยะเวลา ความเจ็บป่วยและการพยากรณ์โรค	5 - 25	9 - 21	14.68	2.03	ปานกลาง
โดยรวม	33 - 165	70 - 120	99.79	9.31	ปานกลาง

จากตารางที่ 7 พบว่าค่าคะแนนความรู้สึกไม่แน่นอนในการเจ็บป่วยโดยรวมของกลุ่มตัวอย่างอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 99.79 (SD = 9.31) และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าความรู้สึกไม่แน่นอนทุกด้านอยู่ในระดับปานกลาง โดยความรู้สึกไม่แน่นอนด้านความคลุมเครือเกี่ยวกับความเจ็บป่วยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 46.14 (SD = 6.03) ด้านความซับซ้อนของการรักษา และระบบบริการ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 18.65 (SD = 2.53) ด้านการขาดข้อมูลเกี่ยวกับการ วินิจฉัยโรค และความรุนแรงของความเจ็บป่วยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 21.18 (SD = 3.82) และด้านการไม่สามารถทำนายถึงระยะเวลาความเจ็บป่วยและการพยากรณ์โรค มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 14.68 (SD = 2.03)

ตารางที่ 8 ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความรู้สึกไม่แน่นอนในการเจ็บป่วย จำแนกตาม
ความรู้สึกไม่แน่นอนในการเจ็บป่วยรายข้อ

	ความรู้สึกไม่แน่นอนในการเจ็บป่วย	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน
ข้อที่	ด้านความคลุมเครือเกี่ยวกับความเจ็บป่วย	46.14	6.03
26.	สิ่งที่ฉันทำได้และไม่ได้ เปลี่ยนแปลงไปเพราะการรักษา	3.53	1.01
17.	การดำเนินความเจ็บป่วยของฉันเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา ทำให้บางวันฉันรู้สึกดี บางวันฉัน รู้สึกไม่ดี	3.51	0.94
18.	ฉันรู้สึกไม่ชัดเจนว่าฉันจะดูแลตัวเองอย่างไร หลังจากออกจากโรงพยาบาลแล้ว	3.48	1.03
24.	มันเป็นการยากที่จะบอกว่าอีกนานเท่าไรฉันจะสามารถดูแลตนเองได้	3.41	0.99
16.	ฉันไม่สามารถวางแผนสำหรับอนาคต เพราะฉันคาดการณ์ความเจ็บป่วยของฉันไม่ได้	3.40	1.09
9.	ฉันไม่สามารถพยากรณ์การเปลี่ยนแปลงของอาการที่เกิดขึ้นต่อเนื่องได้	3.31	1.13
4.	มันไม่ชัดเจนว่าความเจ็บป่วยของฉันจะเลวร้ายเพียงใด	3.25	0.90
13.	การรักษาที่ฉันได้รับมีความซับซ้อนมากเกินไปกว่าที่ฉันจะเข้าใจ	3.25	0.90
20.	มันยังไม่ชัดเจนว่าจะอะไรจะเกิดขึ้นกับฉัน	3.25	1.02
23.	ผลของการรักษาที่ได้รับ ยังไม่สามารถบอกได้แน่นอน	3.22	0.86
8.	ฉันไม่รู้ว่าการรักษาที่ฉันคาดการณ์ไว้จะเกิดขึ้นเมื่อใด	3.21	0.99
3.	ฉันไม่แน่ใจว่าการเจ็บป่วยของฉันจะดีขึ้นหรือเลวลง	3.16	0.99
15.	เจ้าหน้าที่มีหลายประเภทฉันจึงไม่ชัดเจนว่าใครมีความรับผิดชอบในเรื่องใด	3.11	0.98
14.	มันเป็นเรื่องยากที่ฉันจะรู้ว่าการรักษาหรือยาที่ฉันได้รับจะช่วยฉันได้หรือไม่	3.05	0.83
	ด้านความซับซ้อนของการรักษาและระบบบริการ	18.65	2.53
10.	ฉันเข้าใจทุกเรื่องที่อธิบายกับฉัน	3.02	0.97
7.	เมื่อฉันมีความเจ็บปวด ฉันรู้ความหมายว่ามันเกี่ยวข้องกับอาการเจ็บป่วยของฉันอย่างไร	2.60	0.85
6.	ฉันมีความชัดเจนในจุดมุ่งหมายของการรักษาแต่ละอย่าง	2.56	0.85
28.	การรักษาที่ฉันกำลังได้รับ จะมีโอกาสที่จะประสบความสำเร็จ	2.52	0.97
33.	แพทย์และพยาบาล ใช้ภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ฉันจึงสามารถเข้าใจในสิ่งที่เขากำลัง พูดคุยกันอยู่	2.46	1.09
32.	ความรุนแรงของการเจ็บป่วยของฉัน สามารถที่จะบอกได้อย่างชัดเจน	2.38	0.73
31.	ฉันสามารถพึ่งพาพยาบาลให้อยู่กับฉันด้วยเมื่อฉันต้องการเขา	2.24	0.77
	ด้านการขาดข้อมูลเกี่ยวกับการ วินิจฉัยโรคและความรุนแรงของความเจ็บป่วย	21.18	3.82
19.	ความคิดเห็นที่ฉันได้รับเกี่ยวกับความผิดปกติที่เกิดขึ้นกับฉัน มีความแตกต่างกันมากมาย	3.14	0.94
2.	ฉันมีคำถามมากมายที่ปราศจากคำตอบ	3.13	1.07
5.	ฉันรู้สึกงงกับคำอธิบายเกี่ยวกับการเจ็บป่วยที่ฉันได้รับ	3.09	1.00
11.	สิ่งที่แพทย์บอกฉันมันมีความหมายได้หลายความหมาย	3.04	1.05
22.	ผลการตรวจของฉันยังไม่คงที่	3.04	0.94
1.	ฉันไม่รู้ว่ามีอะไรผิดปกติเกี่ยวกับตัวฉัน	2.95	1.01
29.	พวกเขาไม่ให้การวินิจฉัยที่แน่นอนแก่ฉัน	2.79	0.99

ตารางที่ 8 (ต่อ)

	ความรู้สึกไม่แน่นอนในการเจ็บป่วย	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน
ข้อที่	ด้านการไม่สามารถทำนายถึงระยะเวลาความเจ็บป่วยและการพยากรณ์โรค	14.68	2.03
12.	ฉันสามารถคาดการณ์ได้ว่าการเจ็บป่วยของฉันจะสิ้นสุดเมื่อไร	3.26	1.04
27.	ฉันแน่ใจว่าแพทย์/พยาบาลจะพบสิ่งผิดปกติอื่น ในตัวฉันอีก	3.10	0.82
25.	ฉันสามารถทำนายการดำเนินความเจ็บป่วยของฉันได้	2.94	0.92
21.	โดยปกติฉันมักจะทราบว่าวันไหนที่ฉันจะรู้สึกดีหรือไม่ดี	2.70	0.92
30.	ความทุกข์ทรมาน ด้านร่างกายของฉัน สามารถทำนายได้ว่าเมื่อไรมันจะดีขึ้นหรือลดลง	2.67	0.86

จากตารางที่ 8 กลุ่มตัวอย่างมีค่าคะแนนเฉลี่ยของความรู้สึกไม่แน่นอนในการเจ็บป่วย ด้านความคลุมเครือเกี่ยวกับความเจ็บป่วย พบว่าคะแนนเฉลี่ยของความรู้สึกไม่แน่นอนในการเจ็บป่วยที่มีค่าสูงสุด 3 อันดับแรกได้แก่ “สิ่งที่ฉันทำได้และไม่ได้ เปลี่ยนแปลงไปเพราะการรักษา” ($\bar{X} = 3.53, SD = 1.01$) รองลงมาคือ “การดำเนินความเจ็บป่วยของฉันเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา ทำให้บางวันฉันรู้สึกดี บางวันฉันรู้สึกไม่ดี” ($\bar{X} = 3.51, SD = 0.94$) และ “ฉันรู้สึกไม่ชัดเจนว่าฉันจะดูแลตัวเองอย่างไร หลังจากออกจากโรงพยาบาลแล้ว” ($\bar{X} = 3.48, SD = 1.03$)

ค่าเฉลี่ยของความรู้สึกไม่แน่นอนในการเจ็บป่วยด้านความซับซ้อนของการรักษาและระบบบริการ พบว่า คะแนนเฉลี่ยของความรู้สึกไม่แน่นอนในการเจ็บป่วยที่มีค่าสูงสุด 3 อันดับแรกได้แก่ “ฉันไม่เข้าใจทุกเรื่องที่อธิบายกับฉัน” ($\bar{X} = 3.02, SD = 0.97$) รองลงมาคือ “เมื่อฉันมีความเจ็บปวด ฉันไม่รู้ว่าความหมายว่ามันเกี่ยวข้องกับอาการเจ็บป่วยของฉันอย่างไร” ($\bar{X} = 2.60, SD = 0.85$) และ “ฉันไม่มีความชัดเจนในจุดมุ่งหมายของการรักษาแต่ละอย่าง” ($\bar{X} = 2.56, SD = 0.85$)

ค่าเฉลี่ยของความรู้สึกไม่แน่นอนในการเจ็บป่วยด้านการขาดข้อมูลเกี่ยวกับการวินิจฉัยโรคและความรุนแรงของความเจ็บป่วย พบว่า คะแนนเฉลี่ยของความรู้สึกไม่แน่นอนในการเจ็บป่วยที่มีค่าสูงสุด 3 อันดับแรกได้แก่ “ความคิดเห็นที่ฉันได้รับเกี่ยวกับความผิดปกติที่เกิดขึ้นกับฉัน มีความแตกต่างกันมากมาย” ($\bar{X} = 3.14, SD = 0.94$) รองลงมาคือ “ฉันมีคำถามมากมายที่ปราศจากคำตอบ” ($\bar{X} = 3.13, SD = 1.07$) และ “ฉันรู้สึกงงกับคำอธิบายเกี่ยวกับการเจ็บป่วยที่ฉันได้รับ” ($\bar{X} = 3.09, SD = 1.00$)

ค่าเฉลี่ยของความรู้สึกไม่แน่นอนในการเจ็บป่วยด้านการไม่สามารถทำนายถึงระยะเวลาความเจ็บป่วยและการพยากรณ์โรค พบว่า คะแนนเฉลี่ยของความรู้สึกไม่แน่นอนในการเจ็บป่วยที่มีค่าสูงสุด 3 อันดับแรกได้แก่ “ฉันไม่สามารถคาดการณ์ได้ว่าการเจ็บป่วยของฉันจะสิ้นสุดเมื่อไร”

($\bar{X} = 3.26$, $SD = 1.04$) รองลงมาคือ “ฉันไม่แน่ใจว่าแพทย์/พยาบาลจะพบสิ่งผิดปกติอื่นในตัวฉันอีก” ($\bar{X} = 3.10$, $SD = 0.82$) และ “ฉันไม่สามารถทำรายการดำเนินความเจ็บป่วยของฉันได้” ($\bar{X} = 2.94$, $SD = 0.92$)

2. วิธีการเผชิญความเครียด วิเคราะห์และนำเสนอผลการวิเคราะห์โดยหาค่าพิสัย ค่าคะแนนเฉลี่ยสัมพัทธ์ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ดังตารางที่ 9 – 10

ตารางที่ 9 พิสัย ค่าเฉลี่ยสัมพัทธ์ (Relative Score) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของวิธีการเผชิญความเครียด (n = 126)

วิธีการเผชิญความเครียด	พิสัยที่เป็นไปได้	พิสัยที่เป็นจริง	ค่าคะแนนเฉลี่ยสัมพัทธ์	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
ด้านการมุ่งจัดการกับอารมณ์	0 - 1.33	.70 - .89	.78	.03
วิธีการประเมินค่าใหม่ทางบวก	0 - .25	.09 - .38	.15	.03
วิธีการแสดงความรับผิดชอบต่อปัญหา	0 - .14	.02 - .11	.07	.02
วิธีการควบคุมตนเอง	0 - .25	.07 - .24	.14	.03
วิธีการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคม	0 - .21	.06 - .18	.12	.02
วิธีการถอยห่าง	0 - .21	.08 - .20	.13	.02
วิธีการหนีหลีกเลี่ยงปัญหา	0 - .28	.06 - .21	.16	.03
ด้านมุ่งแก้ปัญหา	0 - .42	.11 - .30	.23	.03
วิธีการเผชิญหน้ากับปัญหา	0 - .21	.00 - .16	.11	.03
วิธีการวางแผนแก้ปัญหา	0 - .21	.03 - .24	.12	.03

จากตารางที่ 9 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ใช้วิธีการเผชิญความเครียดด้านการมุ่งจัดการกับอารมณ์ (ค่าคะแนนเฉลี่ยสัมพัทธ์ .78) มากกว่าการเผชิญความเครียดด้านการมุ่งแก้ปัญหา (ค่าคะแนนเฉลี่ยสัมพัทธ์ .23) โดยวิธีการเผชิญความเครียดด้านการมุ่งจัดการกับอารมณ์ มีการเลือกใช้วิธีการเผชิญความเครียด 3 ลำดับแรก ได้แก่ วิธีการหนีหลีกเลี่ยงปัญหา (ค่าคะแนนเฉลี่ยสัมพัทธ์ .16) รองลงมาได้แก่วิธีการประเมินค่าใหม่ทางบวก (ค่าคะแนนเฉลี่ยสัมพัทธ์ .15) และวิธีการควบคุมตนเอง (ค่าคะแนนเฉลี่ยสัมพัทธ์ .14) และการเผชิญความเครียดด้านการมุ่งแก้ปัญหา มีการ

เลือกใช้วิธีการเผชิญความเครียด ได้แก่ วิธีการวางแผนแก้ปัญหา (ค่าคะแนนเฉลี่ยสัมพัทธ์ .12) และวิธีการเผชิญหน้ากับปัญหา (ค่าคะแนนเฉลี่ยสัมพัทธ์ .11)

ตารางที่ 10 ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานการเผชิญความเครียด จำแนกตามวิธีการเผชิญความเครียดรายข้อ

การเผชิญความเครียด		ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
ด้านมุ่งแก้ปัญหา		19.20	4.20
ข้อ	วิธีการเผชิญหน้ากับปัญหา	9.01	2.71
21.	ฉันระบายความรู้สึกรออกมาด้วยวิธีใดวิธีหนึ่ง	1.78	0.81
37.	ฉันทำให้ผู้อื่นลำบากไปด้วย	1.62	0.95
2.	ฉันทำอะไรบางอย่างทั้งที่รู้ว่ามันไม่ได้ช่วยอะไร แต่อย่างน้อยที่สุดฉันก็รู้ว่าฉันได้ทำอะไรลงไป	1.58	0.82
3.	ฉันพยายามทำให้ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับปัญหานั้น ๆ เปลี่ยนใจ	1.39	0.87
26.	ฉันพยายามจะไม่ทำอะไรอย่างรีบเร่งจนเกินไปหรือทำตามแรงสังหรณ์ในครั้ง	1.35	0.80
13.	แรกฉันแสดงความโกรธต่อบุคคลที่เป็นต้นเหตุของปัญหา	1.29	1.06
วิธีวางแผนแก้ปัญหา		10.19	2.41
1.	ฉันให้ความสนใจกับสิ่งที่จะต้องไปในอนาคต	2.15	0.73
43.	ฉันยอมรับความเป็นจริงที่เกิดขึ้นในเมื่อทำอะไรไม่ได้อีกแล้ว	1.98	0.84
20.	ฉันได้วางแผนแก้ปัญหาและทำตามแผนนั้น	1.71	0.74
39.	ฉันรู้ว่าต้องทำอะไร ดังนั้นฉันจึงเพิ่มความพยายามเป็นสองเท่าเพื่อให้ได้ผล	1.61	0.83
40.	ฉันไม่เชื่อว่าเหตุการณ์นี้ได้เกิดขึ้น	1.56	0.98
30.	โดยทั่วไป ฉันมักหลีกเลี่ยงการพบปะผู้คน	1.17	0.87
ด้านการจัดการกับอารมณ์		66.01	11.58
วิธีการประเมินค่าใหม่ทางบวก		12.95	2.97
28.	แม้ฉันเกิดการเจ็บป่วยฉันก็ยังรู้สึกมีเกียรติและศักดิ์ศรีอยู่	2.08	0.86
23.	ฉันผ่านพ้นเหตุการณ์นั้นมาได้ทำให้ฉันรู้สึกดีขึ้นกว่าเดิม	2.03	0.89
45.	ฉันฝันว่าฉันจะได้อยู่ในสถานการณ์ที่ดีกว่านี้	1.94	0.98
48.	ฉันเตรียมตัวที่จะเผชิญกับสิ่งเลวร้ายที่สุด	1.81	0.87
18.	ฉันได้ปรับปรุงหรือพัฒนาตนเอง	1.66	0.75
15.	ฉันได้แรงบันดาลใจทำสิ่งสร้างสรรค์เพื่อแก้ปัญหา	1.59	0.83
29.	ฉันเปลี่ยนแปลงอะไรบางอย่างเพื่อให้ปัญหาค้าง ๆ คลี่คลายด้วยดี	1.18	0.75
วิธีการแสดงความรับผิดชอบต่อปัญหา		6.09	2.06
42.	ฉันนึกทางแก้ปัญหาออกหลายวิธีที่แตกต่างกัน	1.71	0.82
19.	ฉันได้ขอโทษหรือได้ทำอะไรบางอย่างเพื่อทดแทนความผิดนั้น	1.54	0.85
5.	ฉันต่อว่าตนเองหรือสั่งสอนตนเอง	1.44	0.84
22.	ฉันรู้ว่าฉันเป็นผู้สร้างปัญหา	1.40	1.02

ตารางที่ 10 (ต่อ)

การเผชิญความเครียด		ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน
ข้อ	วิธีการควบคุมตนเอง	11.75	2.86
49.	ฉันคิดถึงคนที่ฉันชื่นชมว่าเขาสามารถจัดการกับปัญหานี้ได้อย่างไรและจะยึด เอาเป็นแบบอย่าง	1.87	0.81
50.	ฉันพยายามมองหาสิ่งต่าง ๆ จากมุมมองของคนอื่น	1.83	0.76
44.	ฉันอยากเปลี่ยนความรู้สึกที่มีอยู่ หรือ เปลี่ยนแปลงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น	1.76	0.99
34.	ฉันทำให้เรื่องการเจ็บป่วยเบาลงและไม่อยากจริงจังกับมันอีก	1.76	0.66
10.	ฉันพยายามเก็บความรู้สึกของฉันไว้กับตนเอง	1.63	0.95
6.	ฉันพยายามที่จะไม่ปิดกั้นตนเองแต่จะเปิดใจกว้างไว้เพื่อให้ได้ข้อมูลต่าง ๆ เพิ่มขึ้น	1.56	0.91
27.	ฉันมีที่ยึดเหนี่ยวทางจิตใจใหม่	1.33	0.95
	วิธีการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคม	10.47	2.49
14.	ฉันยอมรับความเห็นอกเห็นใจและความเข้าใจจากผู้อื่น	2.06	0.72
4.	ฉันพูดคุยกับคนอื่นมากขึ้นเพื่อให้ได้ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาของฉันให้มากขึ้น	1.89	0.85
17.	ฉันขอความช่วยเหลือจากผู้ที่มีความรู้ ความเชี่ยวชาญในเรื่องนั้นๆ	1.82	0.81
36.	ฉันยื่นหัตถ์และต่อสู้เพื่อให้ได้สิ่งที่ฉันต้องการ	1.80	0.78
24.	ฉันพูดคุยกับบางคนที่สามารถแก้ปัญหานั้นได้อย่างชัดเจน	1.79	0.80
33.	ฉันปกปิดสิ่งที่เกิดขึ้นไม่ให้คนอื่นรู้ว่ามันเลวร้ายเพียงใด	1.10	0.97
	วิธีการถอยห่าง	11.13	2.87
11.	ฉันพยายามลืมปัญหาที่ฉันกำลังประสบอยู่	2.02	0.81
16.	ฉันพยายามลืมทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้น	1.98	0.92
8.	ฉันปล่อยให้สิ่งที่เกิดขึ้นเป็นไปตาม โชคตากรรม เพราะอาจเป็นโชคร้ายของฉัน	1.91	0.88
32.	ฉันขอคำแนะนำจากญาติหรือเพื่อนที่ฉันนับถือ	1.85	0.85
35.	ฉันพูดถึงความรู้สึกของฉันกับใครสักคน	1.75	0.77
9.	ฉันปล่อยให้ชีวิตดำเนินต่อไปเรื่อย ๆ เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น	1.63	0.87
	วิธีการหนีหลีกเลี่ยงปัญหา	13.61	3.42
41.	ฉันให้สัญญากับตนเองว่าสถานการณ์นั้นจะต้องแตกต่างกันไปในคราวหน้า	1.90	0.88
46.	ฉันวาดฝันหรือปรารถนาว่าเหตุการณ์นั้นจะมีทางแก้ไขได้	1.88	0.98
47.	ฉันสวดมนต์ภาวนาขอความช่วยเหลือจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์	1.83	0.97
31.	ฉันไม่ยอมให้สถานการณ์นั้นเกิดขึ้นกับฉันและไม่เอามาคิดมากจนเกินไป	1.77	0.79
38.	ฉันอาศัยประสบการณ์ที่ผ่านมาเมื่อพบปัญหาที่คล้ายคลึงกัน	1.70	0.84
7.	ฉันหวังว่าคงมีปฏิกิริยาเกิดขึ้นกับฉัน	1.66	0.99
25.	ฉันใช้ชีวิตทำให้ตนเองรู้สึกดีขึ้น เช่น การรับประทานอาหาร เป็นต้น	1.46	0.89
12.	ฉันนอนหลับมากกว่าปกติ	1.42	0.98

จากตารางที่ 10 พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยของการเผชิญความเครียดด้านมุ่งแก้ปัญหา พบว่า คะแนนเฉลี่ยสูงสุด 3 อันดับของแต่ละวิธี ได้แก่ วิธีการเผชิญหน้ากับปัญหา “ฉันระบายความรู้สึกออกมาด้วยวิธีใดวิธีหนึ่ง” ($\bar{X} = 1.78$, $SD = 0.81$) รองลงมาคือ “ฉันทำให้ผู้อื่นลำบากไปด้วย” ($\bar{X} = 1.62$, $SD = 0.95$) และ “ฉันทำอะไรบางอย่างทั้งที่รู้ว่ามันไม่ได้ช่วยอะไร แต่อย่างน้อยที่สุดฉันก็รู้ว่าฉันได้ทำอะไรลงไป” ($\bar{X} = 1.58$, $SD = 0.82$)

วิธีวางแผนแก้ไขปัญหา “ฉันให้ความสนใจกับสิ่งที่จะทำต่อไปในอนาคต” ($\bar{X} = 2.15$, $SD = 0.73$) รองลงมาคือ “ฉันยอมรับความเป็นจริงที่เกิดขึ้นในเมื่อทำอะไรไม่ได้แล้ว” ($\bar{X} = 1.98$, $SD = 0.84$) และ “ฉันได้วางแผนแก้ไขปัญหามาแล้วและทำตามแผนนั้น” ($\bar{X} = 1.71$, $SD = 0.74$)

การเผชิญความเครียดด้านการมุ่งจัดการกับอารมณ์ คะแนนเฉลี่ยสูงสุด 3 อันดับของแต่ละวิธี ได้แก่ วิธีการประเมินค่าใหม่ทางบวก “แม้ฉันเกิดการเจ็บป่วยฉันก็ยังรู้สึกมีเกียรติและศักดิ์ศรีอยู่” ($\bar{X} = 2.08$, $SD = 0.86$) รองลงมาคือ “ฉันผ่านพ้นเหตุการณ์นั้นมาได้ทำให้ฉันรู้สึกดีขึ้นกว่าเดิม” ($\bar{X} = 2.03$, $SD = 0.89$) และ “ฉันฝันว่าฉันจะได้อยู่ในสถานการณ์ที่ดีกว่านี้” ($\bar{X} = 1.94$, $SD = 0.98$)

วิธีการแสดงความรับผิดชอบต่อปัญหา “ฉันนึกถึงทางเลือกหลายวิธีที่แตกต่างกัน” ($\bar{X} = 1.71$, $SD = 0.82$) รองลงมาคือ “ฉันได้ขอโทษหรือได้ทำอะไรบางอย่างเพื่อทดแทนความผิดนั้น” ($\bar{X} = 1.54$, $SD = 0.85$) และ “ฉันต่อว่าตนเองหรือสั่งสอนตนเอง” ($\bar{X} = 1.44$, $SD = 0.84$)

วิธีการควบคุมตนเอง “ฉันคิดถึงคนที่ฉันชื่นชมว่าเขาสามารถจัดการกับปัญหานี้ได้อย่างไรและจะยึดเอาเป็นแบบอย่าง” ($\bar{X} = 1.87$, $SD = 0.81$) รองลงมาคือ “ฉันพยายามมองหาลักษณะต่าง ๆ จากมุมมองของคนอื่น” ($\bar{X} = 1.83$, $SD = 0.76$) และ “ฉันอยากเปลี่ยนความรู้สึกที่มีอยู่ หรือเปลี่ยนแปลงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น” ($\bar{X} = 1.76$, $SD = 0.99$) “ฉันทำให้เรื่องการเจ็บป่วยเบาลงและไม่อยากจะทำจริงจังกับมันอีก” ($\bar{X} = 1.76$, $SD = 0.66$)

วิธีการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคม “ฉันยอมรับความเห็นอกเห็นใจและความเข้าใจจากผู้อื่น” ($\bar{X} = 2.06$, $SD = 0.72$) รองลงมาคือ “ฉันพูดคุยกับคนอื่นมากขึ้นเพื่อให้ได้ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาของฉันให้มากขึ้น” ($\bar{X} = 1.89$, $SD = 0.85$) และ “ฉันขอความช่วยเหลือจากผู้ที่มีความรู้ ความเชี่ยวชาญในเรื่องนั้นๆ” ($\bar{X} = 1.82$, $SD = 0.81$)

วิธีการถอยห่าง “ฉันพยายามลืมปัญหาที่ฉันกำลังประสบอยู่” ($\bar{X} = 2.02$, $SD = 0.81$) รองลงมาคือ “ฉันพยายามลืมทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้น” ($\bar{X} = 1.98$, $SD = 0.92$) และ “ฉันปล่อยให้สิ่งที่เกิดขึ้นเป็นไปตาม ชะตากรรม เพราะอาจเป็นโชคร้ายของฉัน” ($\bar{X} = 1.91$, $SD = 0.88$)

วิธีการหนีหลีกเลี่ยงปัญหา “ฉันให้สัญญากับตนเองว่าสถานการณ์นั้นจะต้องแตกต่างกันไปในคราวหน้า” ($\bar{X} = 1.90$, $SD = 0.88$) รองลงมาคือ “ฉันวาดฝันหรือปรารถนาว่าเหตุการณ์นั้นจะ

มีทางแก้ไขได้" ($\bar{X} = 1.88$, $SD = 0.98$) และ "ฉันสวดมนต์ภาวนาของความช่วยเหลือจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์" ($\bar{X} = 1.83$, $SD = 0.97$)

ตอนที่ 3 ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้สึกไม่แน่นอนในการเจ็บป่วย กับการเผชิญความเครียด

ในการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้สึกไม่แน่นอนในการเจ็บป่วย กับการเผชิญความเครียดในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบข้อตกลงเบื้องต้นของการใช้สถิติสหสัมพันธ์ (Pearson' Product Moment Correlation Coefficient) เพื่อให้การวิเคราะห์ข้อมูลมีประสิทธิภาพ น่าเชื่อถือ และพบว่าเป็นไปตามข้อตกลงเบื้องต้นของการใช้สถิติคือ

1. ตัวแปรต้นความรู้สึกไม่แน่นอนในการเจ็บป่วย และตัวแปรตามการเผชิญความเครียด มีค่าต่อเนื่องมีค่าในมาตราวัดช่วงมาตรา (Interval Scale)
2. ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร 2 ตัวแปรมีลักษณะความสัมพันธ์เชิงเส้น (Linearity)
3. กลุ่มตัวอย่างมีขนาดใหญ่เพียงพอ $n = 126$ ราย
4. การเก็บรวบรวมข้อมูลของตัวแปรต้นและตัวแปรตามเก็บรวบรวมมาจากกลุ่มตัวอย่างเดียวกัน

ดังนั้นในการศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรครั้งนี้จึงวิเคราะห์ด้วยค่าสถิติสหสัมพันธ์ (Pearson' Product Moment Correlation Coefficient) ดังตารางที่ 11

ตารางที่ 11 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สันระหว่างความรู้สึกไม่แน่นอนในการเจ็บป่วยกับการเผชิญความเครียดในผู้ที่ได้รับบาดเจ็บทรวงอก ทั้งโดยรวมและรายด้าน ($n = 126$)

ตัวแปร	ด้านมุ่งแก้ปัญหา	ด้านการมุ่งจัดการกับอารมณ์
ความรู้สึกไม่แน่นอนในการเจ็บป่วยโดยรวม	.372**	.305**
- ด้านความคลุมเครือเกี่ยวกับ ความเจ็บป่วย	.306**	.467**
- ด้านความซับซ้อนของการรักษา และระบบบริการ	.338**	.660**
- ด้านการขาดข้อมูลเกี่ยวกับการ วินิจฉัยโรคและ		
ความรุนแรงของความ เจ็บป่วย	.224*	.037
- ด้านการไม่สามารถทำนายถึงระยะเวลา		
ความเจ็บป่วยและการพยากรณ์โรค	.027	.115

* $p < .05$, ** $p < .01$

จากตารางที่ 11 พบว่าความรู้สึกไม่แน่นอนในการเจ็บป่วยโดยรวมมีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับปานกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับการเผชิญความเครียด ด้านมุ่งแก้ปัญหา ($r = .372, p < .01$) และ ด้านการมุ่งจัดการกับอารมณ์ ($r = .305, p < .01$)

ความรู้สึกไม่แน่นอนในการเจ็บป่วยด้านความคลุมเครือเกี่ยวกับการเจ็บป่วยมีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับปานกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับการเผชิญความเครียด ด้านมุ่งแก้ปัญหา ($r = .306, p < .01$) และ ด้านการมุ่งจัดการกับอารมณ์ ($r = .467, p < .01$)

ความรู้สึกไม่แน่นอนในการเจ็บป่วยด้านความซับซ้อนของการรักษา และระบบบริการมีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับปานกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับการเผชิญความเครียดด้านมุ่งแก้ปัญหา ($r = .338, p < .01$) และด้านการมุ่งจัดการกับอารมณ์ ($r = .660, p < .01$)

ความรู้สึกไม่แน่นอนในการเจ็บป่วยด้านการขาดข้อมูลเกี่ยวกับการ วินิจฉัยโรคและความรุนแรงของความ เจ็บป่วยมีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับน้อยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับการเผชิญความเครียดด้านมุ่งแก้ปัญหา ($r = .224, p < .05$)